

Den næste sag på dagsordenen var:

22) Første behandling af lovforslag nr. L 96: Forslag til lov om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove. (Afkortning af kredittider for virksomheders afregning af visse skatter og afgifter m.v.).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 10/11 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Verner (S):

Lovforslaget er et led i udmøntningen af finanslovaftalen for 2001.

Med lovforslaget sker der en ændring af kreditterne for en række skatter og afgifter. Det drejer sig om kredittiden for pensionsinstitutter, der opkræver arbejdsmarkedsbidrag. Disse institutter har haft en gennemsnitlig kredittid på 139 dage; den bliver nu med lovforslaget ændret til 39 dage, altså en afkortning.

Der sker også en ændring i forbindelse med opgørelse af perioden for lønsumsafgiften, der ændres til 30 dage.

Der sker en ændring af momskreditten for store virksomheder, den forkortes fra 40 til 25 dage, og den kredittid, man dér har, svarer til det, man har i en række andre lande i Europa

Der sker også det med lovforslaget, at fra 2002 afkortes større virksomheders afregning af A-skat med 10 dage, så man i princippet afregner A-skatten, når man udbetaler lønnen.

Forrentningen af disse ændringer skal bidrage til at finansiere en række af de udgifter, som i morgen forhandles her i Folketinget, men derudover er der også for årene 2000 og 2001 tale om betydelige engangsprovenuere.

Det er jo helt naturligt, at de, der er omfattet af denne lovændring, selvfølgelig ønsker den længst mulige kredit, det er vel ganske naturligt, når man har en kredit. Hvorfor skulle man så ikke holde fast i den, hvis det er muligt? På den anden side er det vel også rimeligt, at de penge, virksomhederne opkræver til at finansiere vores velfærdssamfund, f.eks. moms, afregnes inden for en rimelig kort tid.

Jeg skal så også påpege, at de virksomheder, der er omfattet af ændringen i momskreditten, er virksomheder, der omsætter for mere end 10 mio. om året, ligesom det som tommelfingerregel kun er virksomheder med mere end 10 med-

arbejdere, der skal afregne A-skat efter den lovgivning, der ændres fra 2002.

Socialdemokratiet kan anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Mariann Fischer Boel (V):

Der er altså noget deja-vu over det her. Det er, ligesom det er en gammel film, der kører hen over lærredet hernede på Folketingets bagvæg, må jeg sige til skatteministeren, det her med 13 måneder på et år og afkortning af kredittider. Men én ting kan man sige om det: Det skæpper fantastisk godt i kassen i det her tilfælde med 13 mia. kr. næste år fra moms- og lønsumsafgifter og ca. 12 mia. kr. i år 2002 fra den fremrykkede A-skat. Men der er også et provenu på længere sigt, for der er selvfølgelig et afkast fra renterne, 600 mio. næste år og så 900 mio. de følgende år, et betydeligt provenu, sagde hr. Jens Peter Verner, og det var dog en tilkendegivelse fra den socialdemokratiske ordfører.

Vi skal gøre noget for erhvervslivet, erhvervslivet har toprioritet i regeringen, har statsministeren sagt i sine, ja, efterhånden talrige – nogle kan synes alt for mange – åbningstaler, og her ser vi så resultatet af regeringens anstrengelser: yderligere opstramminger af dansk erhvervslivs likviditet.

Venstre kan ikke støtte forslaget.

Flemming Hansen (KF):

Jeg tror, det er en årlig tilbagevendende begivenhed, jeg skal udtale det på dansk, at stramme likviditeten for erhvervslivet, og dette års finanslov udgør ingen undtagelse.

Der er tale om, at man på fire forskellige måder afkorter kreditterne ganske betragteligt, og der er ingen tvivl om, at man dermed opnår en meget alvorlig stramning af erhvervslivets kredittider og dermed likviditet, samtidig med at man opnår engangsprovenuere af en meget, meget, meget betragtelig størrelse.

Jeg vil gerne allerede nu fra talerstolen stille skatteministeren spørgsmålet – jeg skal nok gøre det skriftligt i udvalget – om, hvor mange stramminger regeringen har indført af erhvervslivets likviditet, siden den tiltrådte i 1993. Det drejer sig om stramningernes antal, og hvor meget de udgør i beløb.

Jeg kan ikke sige, hvad det udgør i beløb, det skal man jo have meget indsigt i, men jeg er sikker på, at beløbet i hvert fald ligger et eller andet sted mellem 30 og 50 mia. kr. Derfor kommer der et spørgsmål til skatteministeren: Hvis nu vi

siger, det i gennemsnit er 40 mia., det er et sted mellem 30 og 50 mia. kr., og forrentningen af dem er de 10 pct., som vi låner penge til, når vi er erhvervsdrivende, er det så med i regeringens skattetryk? Ellers er det altså 4 mia. kr., man skal huske at lægge til, når man siger, at regeringens skattetryk er faldende. Der er ikke en eneste dansker, der oplever det, men det kan da godt være, at skatteministeren kan bevise det. Jeg har ikke oplevet det.

Så vil jeg også gerne gøre opmærksom på en anden ting, som et venligt menneske fra Horsens har sendt mig et brev om, nemlig at der er en ny kutyme hos de offentlige instanser, kommuner og stat og amter: De strammer deres betalinger til erhvervslivet, sådan at den kredittid, som især mindre erhvervsvirksomheder skal yde til det offentlige, når de sælger varer eller ydelser, er langt mere end de dage, de skal indbetale moms på her.

Det var måske et spørgsmål, som ministeren i sin iver efter at ramme erhvervslivet også skulle se på: Er det rimeligt, at kommuner, amter og stat bruger så meget af erhvervslivets kredittid og hele tiden strammer den for at yde ordrer til erhvervslivet?

Nu er der i hvert fald ikke meget at yde af på det likviditetsmæssige område, nu er vi næsten nede på bundgrænsen.

Også dette spørgsmål, som jeg har fået skriftligt, vil jeg sørge for, at skatteministeren får over i forbindelse med behandlingen af dette lovfor-slag.

Jeg tror ikke, det kan undre skatteministeren, når jeg siger, at vi absolut ikke kan støtte forslaget.

Aage Frandsen (SF):

Det er klart, at når man indfører en afkortning i kredittider, både når det drejer sig om momsafregning og A-skat, virker det som en stramning.

Man kan også se sådan på det, at hidtil har vi haft nogle meget lempelige – og de var enormt lempelige, hvis vi går år tilbage – afviklinger af de kredittider, der var tale om, forstået på den måde, at erhvervslivet i ganske lang tid havde penge, som i virkeligheden var det offentliges penge.

Det er klart, at det er svært at sige præcist, hvad det rigtige tidsrum er, man skal have pengene i. Det har jo tidligere været sådan, at det var ganske lang tid, ikke mindst for landbruget. Når vi går mange år tilbage, var det meget lang

tid, og det var jo en slags støtte, man på den måde gav dansk erhvervsliv.

Vi har altid ment, at disse kredittider var for gunstige for erhvervslivets vedkommende, og vi synes derfor også, at det, der laves her, er rigtigt. Vi synes også, det er rigtigt, at man gør det alene for de store virksomheder, hvorved de mindre virksomheder relativt set så får en lille fordel.

Spørgsmålet er: Er det her en belastning af erhvervslivet? De har det jo så hårdt, får man hele tiden at vide. Ja, de penge, vi har her, eller de andre penge, vi tidligere har krævet ind, bliver jo brugt til noget. Og der kan man altid diskutere: Hvad er det, erhvervslivet har glæde af? Det er, som om erhvervslivet mener, at det, de betaler i afgifter – i hvert fald dele af erhvervslivet gør det – er en belastning, men de ting, som samfundet i øvrigt laver for dansk erhvervsliv, er ikke noget, som de regner ind som noget positivt.

I den her finanslov er der bl.a. den såkaldte erhvervspakke, ikke at forveksle med erhvervs-skattepakken, som regeringen har kaldt dk21. Der er også et fantastisk løft på de videregående uddannelser og forskningen. Når det drejer sig om forskningen og videregående uddannelser i forhold til det finanslovsforslag, der lå, drejer det sig om ca. 500 mio. kr. om året.

Erhvervslivet har også glæde af det. Og dk21 har erhvervslivet direkte glæde af.

Det er derfor, det er noget underligt noget hele tiden at opregne det sådan, at hvis det er en belastning for erhvervslivet, så skal det fremhæves, men når det er alt det andet, som i virkeligheden enten direkte eller indirekte gavner erhvervslivet, bliver det ikke nævnt.

Vi finder, at det er meget vigtigt at tage begge dele med, for det, som man skal vurdere et skatteforslag i forhold til, er jo ikke kun, at pengene kommer ind, men det er også, hvad pengene bagefter bruges til.

Derfor mener vi rent faktisk, at vi med den her finanslov har bidraget til noget, der gavner erhvervslivet ganske meget i bredeste forstand, altså dem, der er medarbejdere i erhvervslivet, men i virkeligheden også dem, der er ledere i erhvervslivet, fordi man er medvirkende til, at vi får uddannet en bedre arbejdskraft, bl.a. takket være de penge, der gives via dk21, men også via de penge, der går til forskning og videregående uddannelse.

Vi støtter derfor naturligvis det her lovfor-slag.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Lovforslaget er et led i bestræbelserne på at reducere erhvervslivets kreditfordele. Det var det, ministeren skrev i sin skriftlige fremsættelse til lovforslag nr. L 95, som vi behandlede for et øjeblik siden. Det kunne ministeren også have skrevet i sin fremsættelse af det her forslag. Det har ministeren ikke valgt at gøre, men det er vel meningen med det. Og det er et særskilt formål, som – det skal jeg igen sige på Dansk Folkepartis vegne – vi ikke deler med regeringen.

Jeg sidder og tænker på, at nu går det jo forholdsvis godt i Danmark, det må vi sige. Det går rimelig godt. Der er rimelig god indtjening i erhvervslivet, der er en rimelig god økonomi for mange mennesker, og det betyder selvfølgelig, at også staten og de offentlige kasser i skattekroner får et rimelig godt provenu ind – også et meget stigende provenu, hvis vi ser på nogle af årene i den seneste periode.

Jeg sidder og tænker på, når man nu læser et forslag som det her: Hvad ville det nuværende flertal gøre, hvis vi fik lavkonjunktur i Danmark? Hvad i alverden ville man gøre, hvis man begyndte at få færre indtægter til statskassen, og man havde flere udgifter? Hvor ville man gå ud og finde sine penge, når man i opgangstider – i tider, hvor det faktisk går godt, og hvor man af den grund jo bare automatisk får flere penge ind i kassen – bliver nødt til at finansiere de forbedringer, man vil lave, og som jeg mener er nødvendige at lave, med midler som de her?

Jeg synes, det er meget fantasiløst, og man kan vel bare regne med, at hvis regeringen og flertallet sidder længe nok, så er det ikke et spørgsmål om, hvorvidt der overhovedet er kredittid at tage af, men et spørgsmål om, at man beder virksomhederne om at betale på forhånd i en forventning om, at de opkræver noget A-skat, som de indeholder, og senere jo efter de nuværende regler skulle betale, men som de så skal betale på forhånd.

Vi kan selvfølgelig ikke støtte det her forslag, og vi mindes i øvrigt også det, som Venstres ordfører var inde på, nemlig det 13-månedersår, som nu bliver gennemført gennem 2 år med det her forslag, og som giver store engangsprovenuer på henholdsvis 13 mia. kr. og i år 2002 12,2 mia. kr.

Vi kan ikke støtte forslaget.

Frank Aaen (EL):

Lige til det med engangsprovenuer: Nu er det jo ikke sådan, at engangsprovenuerne bliver brugt.

Jo, det gør de. De bliver brugt til at nedbringe statsgælden, og det burde alle her i Folketinget faktisk være glade for.

Når en lønmodtager får udbetalt sin løn, har arbejdsgiveren straks trukket A-skatten. Man kunne jo mene, at det mest rationelle var, straks man havde fat i den, at videresende den til dér, hvor den hører hjemme, nemlig til statskassen. Det sker ikke. Arbejdsgiveren beholder pengene og skal først lang tid senere indbetale den. Når jeg går ned i butikken og køber min mad, betaler jeg straks moms. Med det samme bliver momsen betalt, men den bliver ikke videresendt. Den bliver ikke bare beholdt i den måned, som købet foretages i, men man får lov til at beholde pengene ganske gratis 40 dage mere.

Det er jo en kassekredit, der er gratis for erhvervslivet. Det er en fordel, de har haft i ganske lang tid. Et af de allerførste § 20-spørgsmål, jeg stillede, da jeg kom i Folketinget for 6 år siden, var at spørge den daværende skatteminister, der også er den nuværende: Hvor meget er de gennemsnitlige kredittider, og hvor meget giver det i gratis kassekredit, og hvad koster det egentlig talt samfundet, at vi giver de kredittider? Det var et fantasibeløb, der kom ud af svaret.

Så må jeg sige til regeringens ros, at den siden da har høvlet ganske betragteligt af på det, for jeg kan faktisk ikke se, at det er statskassens opgave at forsyne erhvervslivet med gratis kassekredit. Jeg kan slet ikke forstå, hvordan et liberalt parti kan synes, at det er en statsopgave at forsyne virksomhederne med gratis kassekredit, for det er det, det drejer sig om. I virkeligheden kunne vi jo godt gå endnu længere ned.

For mit vedkommende burde der ikke være længere kredittid end den, der skal til rent teknisk for at udregne, hvad der skal sendes videre. Det tager lidt tid endnu, før vi kommer dertil, men vi er altså kommet et godt stykke hen ad vejen, men jeg vil sige, at det her er igen også et af de mest fornuftige steder overhovedet, man kan tænke sig at tage nogle penge ind i statskassen og bruge til fornuftige formål, altså her, hvor der er en helt unødvendig og urimelig service over for erhvervslivet, nemlig gratis kassekredit. Jeg mener, hvem kunne i øvrigt ikke tænke sig det? Men helt ærligt, det er ikke statens opgave.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Det bliver to korte spørgsmål til hr. Frank Aaen. Spørgsmål nummer et: Er det Enhedslistens princip, at engangsindtægter skal bruges til at

nedbringe statsgælden? Det kunne være rart at få fastslået.

Det andet spørgsmål er: Mener Enhedslisten, at virksomhederne skal have kompensation for den administration, de foretager for det offentlige, hvis ikke de skal have den kassekredit, som hr. Frank Aaen omtalte?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Hr. Kristian Jensen vil vel også have penge for at udfylde selvangivelsen. Sådan kunne vi jo alle sammen gå og bevilge hinanden penge til alle mulige ting og sager. Nej, der er ting, vi udfører, fordi vi er en del af det her samfund. Det er da ikke noget, man behøver at få penge for.

Hvad angår det første, var det faktisk lige præcis på den måde, at da Venstre var med til at lave finanslov og var med til at bevilge et stort milliardbeløb til militæret og til andre ting, Venstre meget gerne ville have, var man ikke med til at skaffe en eneste krone. Da øgede man statsgælden.

Men når venstrefløjten er i nærheden af at lave noget, så ikke alene finansierer vi de ting, som vi bruger penge til på velfærdsløft, men sådan nogle penge som dem, vi taler om her, nemlig hvor der tages nogle engangsindtægter fra erhvervslivet, bruges ubeskåret til nedbringelse af statsgælden.

Kim Behnke (FRI):

Den kampagne, som regeringen har gennemført siden 1993, har jo sit ideologiske ophav hos hr. Frank Aaen. Hr. Frank Aaen kan ikke tilbageholde begejstringen over, hvordan et § 20-spørgsmål med 6 år på bagen har dannet fundament for regeringens politik på det her område. Velbekomme.

Regeringen har en meget heldig situation, nemlig at markedsrenten er så lav, som tilfældet heldigvis er endnu.

Nu er vi nogle, der er belastet af en god humør. Jeg kan huske dengang, hvor Folketinget bevilgede penge, fordi branche efter branche var ved at lide rentedøden. Da havde vi en markedsrente i Danmark på 18-20 pct. Dengang var vi nødsaget til i Folketinget at bevilge penge, for at virksomhederne overhovedet kunne overleve. For ellers døde de, fordi renten bare på kassekredit osv. ødelagde landbrug og mange andre erhverv.

De opstramninger, man gennemfører i de her år af kredittiderne for erhvervslivet, kan kun

lade sig gøre, så længe der er den lave markedsrente. Hvis markedsrenten stiger eller fordobles til 10 pct., så begynder rentedøden at optræde igen i mange brancher.

Fordi det, hr. Frank Aaen ikke forstår, og det, skatteministeren lader som om han ikke forstår, er, at ganske mange virksomheder jo er i den situation, at når de har leveret varen, så betaler kunden ikke nødvendigvis. Det gør hr. Frank Aaen, når hr. Frank Aaen handler nede i kooperationen, eller hvor han nu kommer, så betaler han varen med det samme.

Men i de store transaktioner i det her samfund med indgående og udgående moms osv. går der altså ofte meget lang tid, og det er ikke kun, når det er offentlige kunder, som hr. Flemming Hansen har beskrevet det, men også, når det er private kunder. I den tid skal virksomhederne have kassekreditter og lån osv. til at finansiere den likviditetsforskel, der er.

Det synes vi er en samfundsmæssig dårlig måde at indrette et samfund på. For vi har nemlig ikke den opfattelse, som regeringen og hr. Frank Aaen har, at pengene egentlig som udgangspunkt skal ligge i statskassen.

Vi har faktisk den opfattelse, at hver eneste gang Folketinget opkræver en krone, så stjæler man noget fra virksomheder og fra enkeltpersoner.

Derfor kan vi slet ikke acceptere det udgangspunkt, at det er virksomhederne, der nu skal have afkortet deres kredittid i forhold til det offentlige. Nej, det offentlige må pænt vente, til pengene er i kassen, for ellers får vi nogle dominoeffekter ude omkring i erhvervslivet. Når den ene leverandør ikke får pengene hjem fra en kunde, så kan den leverandør ikke betale videre til, hvor han er kunde osv.

Endelig glemte hr. Frank Aaen jo noget i sin opgørelse. Når en virksomhed sidder og administrerer et regnskab, hvor der er indbetaling af A-skat osv., så sidder virksomheden jo og laver et stykke arbejde for det offentlige med al den administration. At det ikke bare er noget, Kim Behnke står og siger, fremgår jo af, at man har opfundet smarte, nye moderne ting som LetLøn osv., der sådan skal gøre det lidt nemmere.

Men selv disse projekter skal man jo betale for i erkendelse af, at det altså er noget, der koster penge at administrere. Og det koster mange penge at administrere ude i erhvervslivet.

Mange af de administrationsomkostninger, man har, er nogle, Folketinget har pålagt erhvervslivet, men det er der ingen kompensation

for. Økonomiministeriet har på et tidspunkt gjort det op til 22 mia. kr. eller noget i den stil.

De penge, der nu bliver taget i statskassen som en engangsindtægt – jeg håber, de går til afdrag på statens gæld, så er det knap så skidt – er nogle penge, som man kommer til at mangle i erhvervslivet. Og den dag, markedsrenten stiger, så kommer Folketinget til at ændre på alle de her kredittider én gang til, for ellers bryder erhvervslivet sammen.

Derfor kan vi naturligvis ikke indstille forslaget til vedtagelse.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg var lige ved at tro, at Venstres ordfører, fru Mariann Fischer Boel, ville sige noget uventet.

Da fru Mariann Fischer Boel startede med at sige, at det her jo er som at se en gammel film, tænkte jeg på, om fru Mariann Fischer Boel, som – ligesom også jeg har – har deltaget i diskussioner i ret mange år, mon tænkte tilbage på dengang, hr. Anders Fogh Rasmussen var skatteminister, hvor vi jo med jævne mellemrum havde forslag med kreditaftkortninger; men det kunne jeg forstå ikke lige var den association, fru Mariann Fischer Boel havde i hovedet med den bemærkning.

Det næste var, at fru Mariann Fischer Boel henviste til regeringens meget målrettede politik i forhold til at give gode rammevilkår for erhvervslivet, som fru Mariann Fischer Boel formulerede det: Erhvervslivet har topprioritet. Ja, det er helt rigtigt, for vi er i regeringen af den opfattelse, at en af forudsætninger for, at vi kan skabe den velfærd, at vi har råd til den velfærd, at vi kan betale for den velfærd, som de fleste danskere er enige om vi fortjener, er, at vi også har et godt, dygtigt erhvervsliv, som også tjener penge. Derfor har vi den topprioritet.

Det harmonerer det her jo også meget udmærket med, for hvis nu fru Mariann Fischer Boel ser på resultaterne for erhvervslivet af den politik, som regeringen fører, og selvfølgelig det dygtige erhvervsliv, vi har, så kan vi i hvert fald konstatere, at erhvervslivet har det langt, langt bedre, end det havde under den borgerlige regering.

Det var jo dengang, konkurser på en helt anden måde hørte til dagens uorden. Det var jo dengang, man måtte reducere antallet af ansatte kraftigt. Det var jo dengang, erhvervslivets udviklingsmuligheder var langt ringere end i dag.

Jeg synes, at hr. Aage Frandsen på så glimrende vis var rundt omkring en lang række af de

initiativer, som også ligger i den finanslov, vi har aftaler om, som bliver vedtaget for 2001, og som rummer en lang række direkte og indirekte initiativer, som er fuldstændig afgørende for erhvervslivet.

Og så synes jeg, at hr. Thulesen Dahl og også hr. Kim Behnke var inde på nogle vinkler, som er vigtige her, nemlig hele rentevinklen: højkonjunktur, lavkonjunktur, og hvordan opfører vi os i forskellige situationer.

Hr. Thulesen Dahl stiller spørgsmålet: Hvad vil flertallet gøre i en lavkonjunktur, hvor vil man hente pengene? Der er mit svar, at netop det, at vi opfører os klogt i en højkonjunktur, i en periode, hvor der er rimelig god gang i hjulene, at vi ikke solder pengene op, at vi er gået fra et underskud på den finanslov, vi overtog i 1993, hvor man skønnede et underskud på 50 mia. kr., til nu massivt at betale af på gælden, gør jo, at vi også har luft til, hvis vi skulle løbe ind i lavkonjunktur, at betale regningen uden at skrive den ud og opkræve nye store skatter og afgifter, som yderligere vil uddybe lavkonjunkturen. Det er det, vi kalder modkonjunkturpolitik.

Hvis hr. Thulesen Dahl havde læst regeringsgrundlagene i de forskellige faser, så ville han vide, at det er et af vore instrumenter til at sikre, at lavkonjunkturen ikke ændres.

Når det gik så frygtelig galt i sidste del af 1980'erne og i begyndelsen af 1990'erne, så var det, fordi man ikke magtede at føre modkonjunkturpolitik. Man turde for det første ikke gribe ind, mens det gik godt, og holde Danmark på sporet, man ventede for lang tid, og derefter gennemførte man så massive stramminger i løbet af så kort tid, at vi endte nede i et dybt, sort hul rent konjunkturaktivitetsmæssigt med Danmarksrekord i arbejdsløshed stort set hver eneste måned. Det undgår vi.

Hr. Kim Behnke var inde på, at vi nu har lav markedsrente, men hvad nu, hvis det bliver en høj markedsrente? Jo, men det, der betyder noget for virksomhederne, for erhvervslivet, er jo, at vi sikrer den stabile økonomiske politik, som også sikrer, at vi kan holde en fast kronkurs, som også sikrer, at vi kan holde en lav rente.

Det, der virkelig er truslen imod dansk erhvervsliv, er, hvis vi mister den økonomiske balance, for så går det ud over stabiliteten, både i forhold til renteutviklingen og i forhold til kronudviklingen osv.

Hr. Flemming Hansen brugte godt nok udtrykket »at bruge erhvervslivets kredittid«. Nå

jo, men sandheden er, at de penge, vi får lidt tidligere, er penge, staten har til gode. Det er altså penge, man skylder staten. Og det lille bidrag, der ydes her, som er med til at sikre, at der er fortsat balance, stabilitet, tillid til dansk økonomi, er det vigtigste af alt for dansk erhvervsliv.

Derfor harmonerer det meget smukt med den topprioritet, som regeringen har i forhold til erhvervslivet. Og jeg er glad for, at der har været et flertal, der også har tilkendegivet her ved førstebehandlingen, at det er parat til at bakke op om det, så der også bliver skabt finansiering for de penge, der bruges.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Første behandling af lovforslag nr. L 97:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven.

(Ændrede regler for skattefri rejsegodtgørelse og havdagsfradrag).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(FremSAT 10/11 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Verner (S):

Da vores ordfører, hr. Bjarne Laustsen, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre Socialdemokratiets synspunkter.

I vinteren 1999 fik regeringen vedtaget en lovændring, der ændrede diætregerne for medarbejdere på tjenesterejser. Ændringerne betød bl.a., at standardsatserne blev hævet og administrationen af dem blev ændret.

I dag skal de rejsende medarbejdere således ikke fremlægge dokumentation for alle deres udgifter, men kan, uanset hvordan de har valgt

at overnatte og spise, få en rejsegodtgørelse på 351 kr. pr. døgn, og de kan få et overnatningstilæg på 150 kr. pr. døgn.

Ændringerne i 1999 har fjernet en række skævheder ved at skabe mere lige forhold for lønmodtagerne, hvad enten de rejser efter standardsatser, efter regning eller foretager fradrag. Disse justeringer har haft en betydelig positiv indvirkning på mange rejsende lønmodtagers liv.

Med lovforslaget her får vognmænd, håndværksmestre og fiskere et fradrag, der svarer til lønmodtagerens almindelige standardsats. Det er et spørgsmål, der har været meget diskuteret. Vi har haft henvendelser fra en række fiskere, som har ønsket dette fradrag. Nu er der mulighed for at opfylde det ønske med det lovforslag, som vi behandler her.

Lovforslaget vil få meget stor betydning for den gruppe, som jeg omtalte. Som det er i dag, kan man jo netop ikke få den godtgørelse, hvis man er registreret erhvervsfisker, så fiskerne føler sig ofte presset til at lade sig registrere.

I stedet for rejsegodtgørelse kan de registrerede erhvervsfiskere få det særlige havdagsfradrag på 190 kr. pr. påbegyndt havdag. Får man dette fradrag, har man ikke mulighed for at foretage fradrag for f.eks. faglige kontingenter. Den mulighed har man, hvis man i stedet for benytter reglerne efter rejsegodtgørelse.

Der er altså tale om en betydelig forbedring, og fra Socialdemokratiets side skal vi tilslutte os lovforslaget, som vi håber hurtigt kommer igennem Folketinget.

Kristian Jensen (V):

På det overordnede plan ser Venstre flere positive elementer i det nye tiltag.

For os at se indebærer forslaget specielt en øget valgfrihed mellem forskellige grupper og skaber større lighed mellem forskellige grupper inden for samme erhverv.

Forslaget retter i vores øjne op på en helt urimelig lovgivning, der virker asymmetrisk og bureaukratisk. Venstre finder kun, det er rimeligt, at der nu skabes mere ligelige regler for tjenesterejser med ensartede forhold.

Venstre er enig i antagelsen om, at forholdene for selvstændige erhvervsdrivende på rejser ikke adskiller sig meget fra lønmodtagernes forhold, hvorefter vi synes, det er rimeligt, at begge grupper kan rejse på samme præmisser.

Ligeledes stiller Venstre sig positiv over for de foreslåede ændringer vedrørende fiskere. Det